

HET WOORD VAN DE WEEK

19e jaargang nr. 47 28 november 1966

Orgaan van DE HUMANISTISCHE LUISTERKRING

administratie
postbus 114, Utrecht
tel. 030-24641
postgiro 58

abonnementsprijs f 6,— per jaar
buitenland f 7,— per jaar
voor België f 6,—
losse nummers f 0,50
verschijnt wekelijks

Dood en liefde

Van de heer Kober, bestuurslid van onze duitse zusterorganisatie de Freireligiöse Landesgemeinde in Nordrhein-Westfalen, ontvingen wij de hieronderstaande in het nederlands vertaalde tekst

Deze is door mr. M. G. Rood, secretaris van onze radio-commissie, uitgesproken.

Het is herfst geworden, het loof valt van de bomen, die nu kaal en levenloos hun takken naar de hemel uitstrekken. De afstervende natuur in de maand november, die de overgang vormt naar de winter roept in ons de gedachte wakker aan de vergankelijkheid en de dood die aan het eind van ons leven komt.

Iedere humanisten troosten ons niet met de hoop op een weerzien in een andere wereld. Wat zou het bijvoorbeeld een kind, dat vroeg zijn vader verloren heeft, helpen, als het mocht hopen op een samenzijn met de dode na zijn eigen sterven over 50 of 60 jaar? Tegen die tijd heeft zich de smart over zijn verlies al lang gelenigd.

Iedere zogenaamde troostgedachte volgens de overleveringen van het geloof moet het kind dat in de belangrijkste jaren van zijn ontwikkeling zijn vader zo zeer mist, als een spot voorkomen.

En ook mensen die met zich zelf ingenomen zijn, zijn niet bezielde met de wens om eeuwig in een hemel samen te leven, maar zij willen het liefst zo lang mogelijk gemeenschappelijk door het leven gaan en misschien eens — en nogal zelden op dezelfde dag — sterven.

Iedere gedachte aan een eeuwig voortbestaan verwekt bij rijp beraad alleen een oververzadiging in ons.

Een werkelijke en ervaren troost ligt in de erkenning dat de doden in ons eigen binnenste weer opstaan en zo voor ons verder leven. Nooit vergeten wij immers het lieflijke lachen van een kind, waarvan wij zielsveel hebben gehouden met zijn hele aard en karaktertrekken, de geestdrift van jonge lieden die met ons vrolijk waren of de lieve woorden van bezorgde ouders, de gelouterde rust van een oude man of vrouw. De doden blijven waardevol voor ons door het goede en mooie dat hun wezen op ons overbracht. Hoe meer de indruk van het dagelijks leven voor ons wisselt, des te onwrikbaarder en vaster hechten zich de stille beelden van de doden in ons. Zij vermanen ons zachtjes om het vergankelijke leven met zijn vreugden en

verdriet niet zo zwaar en gewichtig op te vatten. Toch komt ook voor ons eens het uur, waarin wij de overledenen in de eeuwige vrede des doods volgen.

Gedachtig aan hen zeggen wij met Carlyle: „Een goed, edel mens, die met ons heeft geleefd, kan ons niet ontnomen worden; hij laat een lichtend spoor na zoals de verbleekte sterren, waarvan het beeld de aardebewoners na eeuwen nog bereikt.”

De christelijke leer van de eeuwige verdoemenis, die de meeste mensen door hun eigen schuld zullen deelachtig worden, wordt ook in kerkelijke kringen veelvuldig tot de gedachte aan een vergelding voor goede en slechte daden na de dood verzwakt.

Wij willen echter geen wraakgedachten tegen doden oproepen, maar, als het slechte mensen waren, tevreden zijn met de zekerheid, dat zij geen nieuwe schade meer kunnen aanrichten. Met het oog op die doden echter, die getracht hebben als rechtschapen strijders voor hogere doelen door het leven te gaan, vinden wij rust in de gedachte dat zij aan de strijd van het leven ontheven zijn en in de toekomst geen leed, zorg of ziekte meer te dragen krijgen. Daar zij onze liefde en bezorgdheid niet meer nodig hebben, handelen wij zeker in hun geest, als wij ons helemaal wijden aan hen die ons gebleven zijn en ook *hun* lief en dierbaar waren.

Zoals wij uit de herinnering aan datgene wat ons de doden door hun wezen hebben gegeven, troost kunnen putten, zo zijn wij ook blij, wanneer wij kunnen zeggen dat ook wij iets tot hun

aan onze abonnees

In verband met de steeds verdergaande kostenstijgingen wordt m.i.v. 1 januari a.s. de abonnementsprijs verhoogd met f 0,50 per jaar en bedraagt dan dus f 6,—.

Een dezer dagen wordt u een stortingoverschrijvingskaart toegezonden waarop dit bedrag staat vermeld. Wij zouden het op prijs stellen indien al onze abonnees bij de betaling gebruik maken van deze kaart. Dit vereenvoudigt onze administratie heel aanmerkelijk.

Bij voorbaat onze dank.

de administratie

Kalender 1967

De kalender 1967 van het
Humanistisch Verbond
is verschenen.
Deze is wederom in
2-kleurendruk uitgevoerd.

De prijs is

f 3.00

Uw bestelling zien wij gaarne tegemoet door
storting of overschrijving van f 3,— op post-
rekening 304960 t.n.v. het Humanistisch Ver-
bond, Utrecht.

In de omschrijving: Kalender 1967.

levensgeluk hebben kunnen bijdragen. Wij moeten er als ouders altijd rekening mee houden dat één van onze kinderen vroeg kan sterven. Het geeft ons een gevoel van vreugde, wanneer wij veel geluk en zonneshijn in zijn leven hebben gebracht, zodat hij door ons zijn leven voornamelijk van de goede kant heeft leren kennen. De opgroeiende jeugd moet opgevoed worden tot serieuze plichtsvervulling, zodat zij haar plaats in het leven waard kan zijn. Maar ook haar jeugdige drang naar vreugde moeten wij respecteren en aanmoedigen, opdat, als menig- een van hen spoedig heen zou gaan, wij weten dat zij hun leven blij hebben geleefd.

Zijn ons vader en moeder vroeg door de dood ontvallen, dan kan ons het bewustzijn vrede geven dat wij niet alleen door kinderlijke on- aardigheden verdriet, maar ook door ons goede gedrag vreugde hebben gegeven.

Wat wij de dode tekort hebben gedaan, kunnen wij aan hemzelf niet meer goed maken. Maar de smartelijke erkenning van onze verzuimen en fouten kan ons ertoe aansporen om in de toekomst onze woorden en daden meer af te we- gen.

De gedachten aan de *eigen* dood heeft alleen iets verdrietigs voor ons met het oog op *degenen* die wij achterlaten. Voor het overige weten wij dat het leven met zijn onrust dikwijls moeilij- ker te verdragen is dan de voorstelling van de dood met zijn eeuwige rust.

Wij zullen trachten zo te leven, dat wij in onze laatste uren de troost hebben ons leven niet verspild, maar juist goed besteed te hebben. Daarnaast zullen wij ervoor zorgen, dat wij bij ons heengaan geen bitterheid en wrok nalaten.

De smart om het verlies van een geliefd mens is net als de liefde, verbonden met vele voor- stellingen, herinneringen en gedachten.

Reeds lichamelijke pijn kan door het afleiden van de gedachten verzacht worden, of zelfs tij-

delijk verdwijnen. Hoe meer wij echter onze aandacht erop vestigen, des te heftiger voelen wij de pijn.

Hoe meer ruimte in ons leven iemand ingenomen heeft, terwijl wij van hem hielden en dagelijks met liefde omringden, hoe sterker wij het verlies voelen, als hij sterft.

Als bijvoorbeeld een moeder helemaal opgaat in haar liefde en zorg voor een enig kind, als het de dagelijkse inhoud van het denken vormt, dan is de smart verschrikkelijk, omdat met hem de gehele inhoud van haar leven verloren gaat. Haar leven schijnt opeens leeg en doelloos en omdat zij haar geluk helemaal in haar kind vond, heeft zij haar hele geluk verloren. Het leven kan haar, naar zij meent, niets meer bie- den. Het schijnt haar waardeloos. Zij zou gehol- pen kunnen worden, als ze een andere geluk- kigmakende inhoud voor haar leven vond.

De christelijke godsdienst wil troosten met het geloof aan een weerzien na de dood. Dat geloof houdt naar onze overtuiging geen stand, noch wat betreft het verstandig denken, noch ten aanzien van wetenschappelijke feiten.

Voor de keuze gesteld, of wij dit geloof of het geluk om vrij naar waarheid te streven, voor waardevoller houden, hebben wij de waarheid voor waardervoller aan gevoeld met betrekking tot ons levensgeluk dat wij in zijn vele facetten niet van de waarheid kunnen scheiden.

Welke vervanging zal nu echter de moeder zoe- ken, hoe zal zij troost kunnen vinden? Zal zij haar kind willen vergeten? In geen geval! Zij zou daartoe ook niet in staat zijn, maar ze zal dat wat zij met hem samen nagestreefd heeft, nu alleen verder nastreven en er daarbij altijd aan denken wat de overledene er wel van zeggen of denken zou. Zo zal zij in haar liefde verder leven in een gemeenschap van blijvende herin- nering, maar in plaats dat die herinnering haar in vertwijfeling brengt, zal zij een nieuw, eigen- aardig geluk en een nieuwe troost daarin vin- den.

Waar echter die mogelijkheid ontbreekt, hou- den wij er toch aan vast, dat vóór alles de lief- de ware troost kan brengen in de rouw om een dode. Afgezien daarvan dat geen mens een zeer grote smart in blijvende hevigheid voort- durend kan verdragen. Of hij gaat eraan tegron- de, of er treedt mettertijd een natuurlijke be- rusting in.

Er zijn altijd mensen en er zijn grote en mooie dingen in het leven, die onze liefde waard zijn. Waar liefde is, is ook geluk. Hoe meer liefde, hoe groter geluk. Dus houden wij naast onze doden van levenden, het levende en het be- staande, dan zullen wij de beste en natuurlijkste troost vinden in het leven op aarde en behoe- ven geen lening te sluiten bij de oude religies, die daarvoor eisen dat wij ons denken in boeien slaan en het gelukbrengende streven naar waarheid aan het geloof ten offer brengen. Voor ons humanisten is de zachte dood wegens ouderdom, die met het afsterven van de natuur in de herfst en de winter te vergelijken is, iets noodzakelijk. Immers de voltooiing van een na- tuurlijke daad.

H. KOBER

uitzendingen van het humanistisch verbond

maandag 5 december 19.40 uur:

J. P. van Praag: Sint Nicolaas-praatje (Hilv. II)

maandag 12 december 19.40 uur:

Libbe van der Wal: „Herdenking Leo Polak” (Hilv. II)

maandag 12 dec. 19.05 uur:

Televisie-uitzending (Ned. I)

maandag 19 dec. 19.40 uur:

W. van Dooijen: „Alles is betrekkelijk”. (Hilv. II)

Het nieuwe profiel van de vrouw (II)

(Overgenomen uit
Mens en Wereld dd. 17-9-1966)

Men zegt, dat bij de laatste kabinetswijziging in Frankrijk aan president De Gaulle de vraag werd voorgelegd, of hij het niet een goed idee vond, ditmaal ook een vrouw in de regering op te nemen. Het franse staatshoofd knikte bevestigend en zei vervolgens, dat hij aan deze vrouw het ministerie van „de tricotage” zou toedelen... Natuurlijk denken niet alle Français et Françaises zó over de mogelijkheden en capaciteiten van vrouwen in en buiten de politiek. Maar zelfs als de anecdoten niet op waarheid berust — en dat zal wel niet — lijkt het verhaaltje toch tekenend voor de positie van het merendeel der franse vrouwen. Onze franse zusters zullen ons een beetje kunnen benijden. Het wijzigingsproces in het beeld der vrouw lijkt achter te lopen bij dat in ons land.

Als illustratie van het hier gestelde kan bv. „Femmes séparées” van Céline Rolin¹⁾ dienen. Het boek bestaat uit gedeeltelijk weergegeven gesprekken met gescheiden vrouwen, plus begeleidend commentaar over echtscheidingswetgeving en -praktijk. De lezing dezer bladzijden stemt somber; mevrouw Rolin beschrijft veel narigheid en verdriet. Uit haar boek blijkt bovendien, hoezeer het franse vrouw-beeld verschilt van het onze. In haar conceptie is de vrouw (en dan vooral de gehuwde vrouw) bovenal „slachtoffer”. Zij is de dupe van de man, van de huwelijkswetgeving, van de leden der rechterlijke macht, van de advocaten, van de sociale instellingen, van de huisbazen, kortom van de gehele maatschappij.

Céline Rolin meent, dat een getrouwde vrouw moet kiezen uit slechts twee mogelijkheden: of ze volgt het traditionele patroon van de vrouw-aan-de-huiselijke haard, lief, toegewijd, zacht, onderworpen, gehecht aan dingen („chossiste”) en zich neerlegend bij een statistische opvatting van het politieke- en sociale leven, óf ze laat zich (ver)leiden door gelijkheidsaspiraties in geestelijk en gevoelsopzicht, waardoor „le plan amoureux” naar achteren geschoven wordt, ja zelfs tot de onbereikbaarheden gaat behoren.

Voor Nederland zijn dergelijke simplistische opvattingen echt wel overwonnen. Maar Céline Rolin — die ongetwijfeld een militante, vooruitstrevende vrouw is — geeft ons een beeld, dat anno 1966 in Frankrijk nog gelding heeft. De vrouw is een lieve zachte echtgenote, die volgt, waarheen haar heergemaal zulks wenst, of de vrouw wil gelijk zijn aan de man, maar dan zal geen man van haar kunnen (blijven) houden. Het tragische is alleen, dat zelfs, wanneer de vrouw patroon nr. 1 volgt, men uit „Femmes séparées” de indruk krijgt, dat zij toch geslacht-offerd wordt. Een van de ondervraagden zegt dan ook: „Je trouve qu'il faut parfois de l'héroïsme pour assumer sa condition de femme”.²⁾ Dat de franse president aan een vrouw uitsluitend breiwerk-activiteiten zou willen toekennen, wordt bij lezing haast begrijpelijk.

Ook in ons land is de positie van de vrouw niet volstrekt gelijkwaardig aan die van de man (ik laat helemaal in het midden, of volstrekte gelijkwaardigheid nagestreefd zou moeten of kunnen worden). Maar we zijn, vergeleken met de franse situatie, dichter naar gelijkheid gegroeid. Wij denken dat vrouwen en mannen beiden moed nodig hebben om hun situatie als mens aan te kunnen.

De grotere gelijkwaardigheid heeft o.a. tot gevolg, dat we, als in ons land een huwelijk schipbreuk lijdt, niet uitsluitend de vrouw zullen zien als het geslachte lam. Een echtscheiding betekent voor ons eigenlijk altijd een verdriet voor beide echtgenoten. Niet zo Cécile Rolin.

Welsprekend beschrijft ze hoe in de gangen van het gerechtsgebouw, door haar „Palais de couleur”³⁾ genoemd, de nerveuze, afgetobde wanhopige vrouwen hun zakdoekjes verfrommelen, draaiend op hun „schandebankje”, terwijl ze wachten op de behandeling van hun echtscheidingszaak. Maar dan hun echtgenoten! Die kennen alle fijne kneepjes en weten hoe ze zich in deze situatie moeten redden. „On le constate, l'homme conserve le beau rôle et risque peu, comparativement à l'épouse.”⁴⁾

lijken en echtscheidingen voor, waarin de man op alle fronten wint, waarin de vrouw dupe is. Het omgekeerde is echter evenzeer mogelijk. Ons vrouwbeeld beperkt zich niet tot twee mogelijkheden; het laat een oneindige variatie zien. Sommige vrouwen zijn lief en toegewijd en bewegen zich bovendien actief in de maatschappij. Sommige anderen zijn haabaaiig en verzorgen desalniettemin perfect de huiselijke haard. Sommigen zijn prooi en slachtoffer, anderen jager en beul. Indien men de vrouw een nieuwe, moderne image toekent, zal deze image niet meer alleen de zielige, domme, wel sympathieke trekjes vertonen, die in een vroegere maatschappij bij uitstek bij vrouwen pasten. Het nieuwe profiel van de vrouw is niet meer dat van een vrouw-beestje, maar van een gewoon mens.

Misschien is het wel aardig, tot slot in gedachten naar de andere kant van de aarde te reizen, naar China. Ook daar worstelt men met problemen rondom de positie van de vrouw. Van hogerhand is men echter gekomen tot formulering van „the image of the new herone”⁵⁾. Zij wordt bv. in Chinese vrouwenbladen omschreven als: niet-egoïstisch, hardwerkend, progressief denkend, de groep en de staat vooropstellend, geen belangstelling hebbend voor kleren of opsmuk, evenmin verdoofd (intoxicated) door de genoegens van haar huwelijk! Aan hen, die wat afgeschrikt mochten worden door dit sobere, weinig fleurige beeld van de ideale moderne chinese vrouw, wordt voorgehouden, dat mannen een vrouw, die wel om kleren enz. geeft, alleen maar vervelend vinden⁶⁾.

Hier ontstaat geen nieuw vrouwbeeld van onderop, uit de vrouwen zelf. Van bovenaf wordt een patroon aangegeven. Degenen die dit vrouwenprofiel tekenden hadden niet zozeer de positie van de vrouw op het oog als wel bepaalde politiek-ideologische of politiek-economische doeleinden. Het bezwaar is nog niet eens dat hier een image voorgeschreven wordt; dat kan soms vormend werken. Het bezwaar is, dat de zaak er te clichéachtig uitziet, te zoet en van een onwerkelijk-romantische heldhaftigheid. Een ouderwets profiel mag onbevredigend zijn, een vertekende profilering is dat ook.

M. ROOD-DE BOER

1) Uitgave Flammarion, in de serie „Le vif du sujet” (De kern van de zaak) — 1966.

2) „Ik dacht, dat er soms ware heldhaftigheid voor nodig is om een vrouw te zijn”.

3) Niet het Paleis van Justitie, maar het „Palais van Verdriet”.

4) „Men ziet maar weer, dat de man de fraaie rol speelt; hij riskeert, vergeleken met de vrouw, niets...”

5) Het beeld van de moderne heldin.

6) Uit „A re-evaluation of the primary role of the communist chinese woman” (Een herwaardering van de belangrijkste rol van de chinese communistische vrouw, huisvrouw of werkende vrouw-buitenshuis) van Lucy Jen Huang, in „Marriage and familyliving”, mei 1963, blz. 162 e.v.

Ik geloof dat we meer waarde moeten hechten aan de twijfel

Lezers, ik kan mij voorstellen dat die opvatting u wat onlogisch in de oren klinkt. Misschien wordt het voor u nog wat wonderlijker als ik er op laat volgen, dat ik de twijfel beleef als een zekerheid. En om de mogelijke verwarring nog een beetje op te voeren kan ik u mededelen, dat ik in wezen niet van zekerheden houd. Ze raken mij te gauw in een bevroren toestand en het is zo moeilijk ze te ontgooien. De twijfel ligt me meer. Ik geloof dat je er meer door aan het nadenken wordt gezet. Je wordt tot bezinning en ook wel tot verdieping gedwongen. Ik neem aan dat u inmiddels begrepen hebt wat ik in het verband van mijn betoog met twijfel bedoel.

Niet de twijfel die er toe leidt verantwoordelijkheden te ontgaan of besluitvorming tegen te houden. Nee, geen slap gedoe. Ik bedoel de twijfel die je je doet afvragen of je voldoende kritisch staat tegenover de gangbare opvattingen over betekenis en achtergronden van verschijnselen en gebeurtenissen. Of de werkelijke bedoelingen van anderen, medemensen, wel goed tot je doordringen. Of je de ander wel goed verstaat.

Op dat laatste vooral wil ik even ingaan. Om iemand goed te kunnen verstaan, moet je luisteren. Maar luisteren is heel moeilijk. Veel moeilijker dan de meeste van ons denken.

Als er altijd goed geluisterd werd, zouden er veel minder misverstanden zijn. Goed luisteren is onbevangen opnemen wat tot je komt, is je voor de ander openstellen. Dat gebeurt in

de praktijk maar weinig. Meestal horen we wat we graag willen horen. Als u goed oplet zult u het dagelijks om u heen en ook bij u zelf waarnemen. De Engelsen hebben er een goede uitdrukking voor: „wishful thinking”. Misschien slaat die uitdrukking nog meer op de wijze waarop men andermans bedoelingen uitlegt, interpreteert. Dat proces voltrekt zich net als bij het luisteren, namelijk vanuit de eigen denkwereld.

We zijn er, zou ik haast zeggen, van nature toe geneigd. Het is voor ons erg moeilijk in de huid van de ander te kruipen. Maar het is wel te leren en dat begint met de twijfel aan je eigen objectiviteit. Er komt dan vanzelf een grotere ontvankelijkheid, een betere onderlinge verstandhouding. De tussenmenselijke relatie gaat beter functioneren. Ik stel me er niet teveel van voor, want we blijven mensen met alle hebbelijkheden maar ook onhebbelijkheden, maar elke stap die we kunnen zetten op de weg naar een betere functionering van het tussenmenselijk verkeer is winst. Als we niets doen blijft alles bij het oude.

Meer geloof in de twijfel geeft ook meer aanleiding tot zelfonderzoek, tot meer bereidheid zich in te denken en doen redelijk te verantwoorden.

Ja, hoe meer ik er over nadenk, hoe sterker m'n geloof in de twijfel wordt en ik twijfel er niet aan dat ik daardoor toch meer zekerheden krijg.

J. PASMEN.

een uitzending in de rubriek „ik geloof dat” van de avro van zondag 27 nov.

INVLOEDRIJKE GEDACHTEN

Pica Della Mirandola (1463-1494)

Fragment uit de redevoering:

„... alle sferen waren vol met de wezens, die hun toegewezen waren. In één grote volheid rees het gehele bouwwerk op. En alle wezens waren verdeeld over de onderste, de middelste en de hoogste sferen. Maar was het niet een bewijs voor de almacht van de Vader, dat hij wat verlegen werd bij de schepping van het laatste wezen? Was het niet een teken van wijsheid, dat hij aarzelde, waarmee hij dit wezen zou begiften? ...

Eindelijk besloot de hoogste meester van alle kunsten, dat het schepsel, voor wie niets speciaals meer voorradig was, alles zou bezitten, wat ieder wezen afzonderlijk bezat. Aldus maakte hij de mens als een spiegelbeeld van hem, plaatste hem midden in de wereld en sprak tot hem: Adam, wij hebben jou geen blijvende gestalte en geen vast erf gegeven opdat je steeds de woonplaats en de gestalte zult kunnen hebben, die je zelf wenst.

Alle andere wezens in de schepping hebben wij aan bepaalde wetten zich laten onderwerpen. Jij alleen wordt nergens beperkt en je kunt nemen en verkiezen om zo te zijn als je in eigen verkiezing wenst. Ik heb je midden in de wereld geplaatst, opdat je vrij naar alle kanten kunt zien en kunt zien, waar het je bevalt. Wij hebben je geschapen niet hemels, niet aards, niet sterfelijk en ook niet onsterfelijk. Zelf moet je, vrijwillig en tot je eigen eer, je eigen vorm-

gever en schepper zijn en jezelf, uit de materie, die je wenst, vormen. Zo staat het je vrij, tot de laagste trap van de dierenwereld af te dalen. Maar ook kan je je verheffen tot de hoogste sferen van de Godheid. Hoe groot is Gods vrijgevigheid! Welk een hoog en bewonderenswaardig geluk werd de mens geschonken! Hij kreeg het geschenk waar hij naar verlangde. Hij kan zijn, wat hij begeert. De dieren hebben, van de geboorte af, alles wat zij ooit zullen bezitten. ... In de mensen alleen strooide de Vader, bij hun geboorte het zaad om alles te kunnen doen en de kiemen van ieders leven. Zoals ieder verwacht, zo zullen zij bloeien en vrucht dragen. Zaaït hij zaad voor planten, dan zullen planten ontstaan. Richt hij zich op de zinnelijkheid, dan zal hij verwilderden en dierlijk worden. Volgt hij de rede dan ontstaat uit hem een hemels wezen. Wanneer hij zijn intellect ontwikkelt dan zal hij een engel en Gods zoon zijn. En als hij zich, ontevreden met het lot schepsel te zijn, in het midden van het bestaan terugtrekt, dan zal hij één worden met God, één Geest en hij zal, naar eenzame hoogte opgeheven, waar de Vader boven alles troont, zelfs boven alles wat bestaat, zijn zetel plaatsen. Wie zou deze eigenschap zich te kunnen veranderen, die lijkt op die van de kameleon niet bewonderen? Bestaat er wel iets, dat grotere bewondering kan wekken? ...

(vert. H. B.)